

Сийка, твърде трезва и прямодушна, като майка си, не можа да се сдържи да не отговори.

— Че вие ли сте я докарали? Дошълъ ѝ края — това е... Съвземи се татко, не плачи. Не плачи, нѣма да я върнешъ съ плачъ.

Но и тя сжщо се разрида, наистина, повече отъ нервно изтощение отколкото отъ скръбъ по майка си. Когато Божана ѝ разказа всичко за болестъта и за смъртъта, като се спираше съ най голѣми подробности, по маниера на майка си, Сийка заключи:

— Значи и умирайки е била сжщата като приживѣ.

И тя дълго сепѣ въ креслото до ковчега, като гледаше окиченото съ цвѣтя неподвижно тѣло на майка си и клатѣше замислена глава.

III.

Неволно, тя си спомни още за една смъртъ въ тѣхната кжща; смъртъта на братчето Кирчо, презъ първитѣ дни на балканската война; следъ нея въ кжщата имъ стана страшно тжжно, студено; майка имъ, тогава подполковница, едва не го последва и стана такава саможива, безразлична къмъ всичко, каточели е мъртва за всички.

А този споменъ пробуди и следващия, именно, какъ една привечерь, презъ време вече на общоевропейската война, тя и Божана седѣха въ трапезарията на тъмно. И изведнажъ влѣзе майка имъ. Безъ да пали лампа, тя се излегна на кушетката и, преди нѣкоя отъ тѣхъ да я предупреди за присжствието си, прошепна: „Убитъ, убитъ! Ти ме наказва, Боже, веднажъ, сега защо?“ Обезумѣли, Божана и Сийка, едновременно извикаха: „Татко!“ и подскочиха къмъ нея. И въ сжщия мигъ, майка имъ щракна електрическото копче, прихвана ги, като ги успокоя-